

L'Esquella de la Torratxa

Número 2190

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 25 de febrer de 1921

L'OBJECTE SOSPITOS

- Qué?... Vamos a buscar el carro blindado?
- Quiá, hombre!... El carro de la «bassa»!...

El mejor disolvente de los uratos
 Abseps de las vías urinarias
 Oólicos nefríticos
 Reuma articular
 Nefritis
 Tifus
 Gota

UROMETINA
 CAMBIOTTE HERMANOS
 Urología y Farmacología
 Rambla del Centro, 8 y 10-Barcelona

PÍDASE
 folleto expli-
 cativo. Muestras
 a los señores médicos
 Agte gen.: S. NAVARRO

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO & INTESTINOS

GASTROL
MIRET

PROBARLO ES CURARSE

MARCA MIRET - Farmacéutico
 Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
 EN TODAS LAS FARMACIAS

GRANS MAGATZEMS

DAMIANS

ROBA BLANCA

EXPOSICIO I VENDA a preus baratissims

SECCIÓ ESPECIAL de diferents articles
 al preu únic de **3⁹⁵** pessetes

IMPORTANTS REBAIXES
 en tots els articles
 confeccionats

CONTINUEN ELS DESCOMPTES
 en diferents seccions de la casa

Antoni López

IMPRESSOR

Treballs de luxe i econòmics,
 comercials, edicions,
 e impressions de totes menes

Olm, 8. - BARCELONA

Soler i Torra germans

BANQUERS

Compra venda de valors · Ordres de Borsa · Canvi
 de moneda · Giros sobre l'estranger · Comptes
 corrents en monedes Nacional i Estrangera

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
 BARCELONA

SARNA

CURA RÁPIDA

Sarnicida Paradell

Frasco 4 pesetas

Asalto, 28, farmacia - Barcelona

Bloks Notes

a DEU cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
 BARCELONA

EDEN CONCERT

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE - Tots els dies grans espectacles a les 3 1/2, tarda i a les 9 1/2 nit

Grandiós èxit de la original atracció

THE ARIZONAS

COMTE DEL ASSALT, 12
 :: TELÉFON NÚM 3332 A. ::

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

BALLETS

Després dels ballets vienesos, els ballets suecs. Després dels orientals, els hiperboris. Rússia va donar l'empenta i tots els pobles varen sortir a ballar dances que, generalment, res tenien que veure amb les dances tradicionals dels pobles balladors. Es com si l'Esbart de Dançaires se decidís a compondre uns ballets catalans, i de sardana en ballessin alguna, però que callessin els «grops» de Catalunya; però després fessin un ball dedicat a Simbad el Mariner, i un altre a uns amors polacs, i un altre a les dances negres de l'Oganya.

El pa de Viena és un pa que'ns el fem nosaltres, però té quelcom que no és del pa nostre de cada dia. Doncs amb els balls vienesos del «Liceo» succeeix igual. No són pas com els nostres, però també ens els podríem fer. Amb la Pauleta Pamias i un cap de brot de la «Lliga», acostumat a fer ballar a la gent, podrien organitzar una dansa russa, vienesa o sueca, procurant que els valsos i el caminar de puntetes resultés un vistós acoplament. Així, de la mateixa manera que hem imitat el xampany, i els panyos anglesos, i les conserves angleses i la pintura de França, imitariem els ballets amb tant perfecta justesa, que podríem anar per Espanya fent ballets russos, dinamarquesos o txeco-eslovacs, sense por a que descobrissin la paròdia, com no diferencien el panyo de Terrassa del panyo anglès.

La nostra gent mira, no obstant, an aquests balladors internacionals amb certa desconfiança. Tenia del ball una idea, primer, d'envelat. Ballar, era agafar-se home i dona i voltar per una sala. Després, ampliava la seva idea, i el ball de teatre eren unes senyorettes amb malles i faldillettes de gasa, corrent per l'escenari de puntetes. Però arriben els «ballets» estrangers i els admira, però no ho entèn gaire. No entèn que ballar sigui pendre ventatja, córrer una mica, rodar i restar al mig de l'escena, girant com una baldufa. Ni el traspasar l'escenari en tres o quatre bots, repicant en l'aire els talons. O que el primer ballari o la primera ballarina se contorsionin i s'extremeixin amb extremeiximent de final de drama guinyol. Ella

tenia una visió coreogràfica de «Liceo» i li han fet malbé, conseguint, tot ballant, posar-la trista.

Primer russos, després austriacs, després suecs... El senyor Esteve de les llotges i les butaques observa que el món no està tan trasbalsat, ni tan famèlic, ni tan trist com llegeix en els telegrams de *La Vanguardia*. El món arriba a Barcelona i balla. Arriba de Viena, que no té pa ni del país, i balla. Arriba de Suècia, on estant sempre sobre zero ningú deu desitjar la gatzara, i balla. Arriba de Rússia, que diuen està plena de badalls i de cadavres, i balla.

Si cantessin ho comprendria, perquè cantant se'n van les penes, i es canta fins an els enterraments; però ballar, si ho fan és que estan contents, i si surten pel món giravoltant és que no'n tindran gaires d'amoïnors, ni a la seva terra gaires desgràcies. I el senyor Esteve va rebent una impressió optimista del món, comprenent que, a la fi, tot, guerres, fams i revolucions, no tenen gaire importància. Solament que abans tot això acabava amb cançons i ara acaba amb ballets.

PARADOX

Quan fou mort el combregaren

Tot l'aldarull promogut entorn a l'aprovació del pressupost extraordinari, tot l'anunci de tempesta, es convertí, de cop i volta, en aigua-poll. La nuvolada que damunt el cel municipal es congrià, sigué esvaïda amb una promptitut que assombraria a qui no estigués en el secret de les coses municipals. Els temporals amainen a Càla Ciutat amb la mateixa senzillesa que's preparen.

Manca al pressupost ordinari, que el Consistori acaba d'aprovar, la ratificació de la Junta de Vocals Associats. Una llarga experiència de la vida municipal, ens deixa preveure quina serà l'actitud dels Vocals Associats davant de l'obra dels regidors. Assegurariem, des d'ara, que els senyors Vocals Associats sancionaran el pressupost, avançant amb el seu vot l'obra econòmica de la «Lliga Regionalista», a la que no envejem la glòria que per a aquest extrem concret de la seva actuació li correspon.

El pressupost que s'acaba d'aprovar ha sigut enèrgicament atacat per la part d'opinió que no combrega en l'altar regionalista. El plan econòmic de la majoria consistorial ha determinat l'oposició de la ciutat en pes. Ultra la premsa independent, hem vist alçar-se contra el pressupost als funcionaris municipals, afanyosos d'una major justícia distributiva de la que impera a la Casa Gran.

Perquè el distintiu del pressupost per al pròxim any econòmic, és que suposa una nova vergassada a la cara dels humils, contribuïents, o servidors de la ciutat. Per als de dalt, tractament d'excel·lència. Per a l'infeliç que roman a sota, funcionari o particular, garrotada de cego, i si no t'agrada ho deixes.

La *Veü de Catalunya* s'ha mofat dels anuncis catastròfics que feien pressagiar, pel pressupost, una sèrie de malvestats.

Poden venir campanyes contra aquest Ajuntament—diu l'orgue regionalista.—En el temps de passar balanç es podrà comprovar quina ha estat la seva actuació.

El mal és que a l'hora de passar balanç no ens restarà camisa per a mudar-nos.

I ja sense lo essencial, no disposant d'un pellingo per a cobrir les vergonyes, què en farem de que'ns donguin o ens neguin la raó?

JUST

Plou

Per primera vegada ha plogut tres dies seguits, i cap revista, ni cronista, ha retret els versos d'En Verlaine:

Il pleut sur la ville...

Ha plogut nit i dia. Han sortit tots els paraigües, tots els impermeables i totes les sabates altes. Hem arribat al despatx, a la redacció, al taller, xops de dalt a baix. Hem tornat a pensar en els països del Nord i en les trinxeres.

Quan més plovia, ha arribat a la nostra penya un redactor d'*El Diluvio*, perfectament en caràcter, i ens hem enregistrat del pobre Jaume Brossa, aquell home tan bo i tan intel·ligent i tan cortès, que fins quan se va morir ho feu sense amoinar a ningú. Quan sabérem que estava malalt, se va morir.

Un dia, quan era director d'*El Diluvio*, anàrem amb ell desafiant la pluja, perquè En Brossa mai portava paraigües. Semblant a un soldat, portava l'abric i el barret tou com un uniforme. Nosaltres prou que el resguardàvem de l'aigua sense aconseguir-ho, perquè ell xerrant i gesticulant allunyava el paraigües. A l'últim agafem un tramvia. En Brossa salta, però l'abric regalimava i els passatgers s'apressaren a fer-li lloc.

—Qui és aquest?—preguntà un.

I un que'l coneixia respongué, fent broma, mentre s'eixugava les taques d'aigua que li havia deixat En Brossa:

—Prou que's veu. El director d'*El Diluvio*.

La costum

La *Vanguardia* ens ha descobert un nou afer periodístic relacionat amb el joc. S'intenta fer una titulada «Casa de la Premsa», que no serà més que una casa de joc. L'Associació de la Premsa Diària n'ha protestat, essent secundada per la majoria dels diaris.

Sembla que En Marsans és l'encarregat de construir la casa, però com que encara se té de fer, ha llogat un pis a la Rambla de les Flors per a que els periodistes se vagin reunint. En una carta se deia an els socis que «mer-

cès a la galanteria del senyor Marsans podien disposar d'un pis.»

Així En Marsans posa pis als periodistes de Barcelona, un pis modestament decorat, però un pis. Alguns han estranyat tanta cortesia i el que s'hagi llençat imprudentment el nom d'En Marsans, però la cosa sembla que no té importància. En els periodistes resultarà una mica fort, però en el senyor Marsans és la costum...

Alguns diaris de París s'ocupen aquests dies del dret de la crítica. Un procés intentat per un escriptor en contra d'un censor literari, ha donat peu per a que una infinitat de senyors novel·listes, poetes, dramaturgs, periodistes, etc., diguin la seva respecte del particular.

Com sol succeir sempre que's plantegen assumptes d'aquesta mena, venen a ésser les opinions exposades tantes com senyors manifesten el seu criteri. Vol dir que la discussió va en camí de donar fum, en comptes de la llum que convindria.

A França, com aquí i com a tot arreu, pensa la gent de lletres de la crítica, segons la seva conveniència. El concepte que dels crítics tenen els literats, i lo que aquests creuen dels primers, obeeix a una munió de circumstàncies que res tenen que veure amb la literatura propiament dita.

El crític té a un literat per bo o dolent, segons siguin les seves preferències d'escola. Segons s'avingui l'escriptor a lo que ell creu que hauria d'ésser la poesia, el teatre, la novel·la.

Això, en el cas de que no obeeixi el jutjament del crític a passions de tota altra mena. De que no pesin en ell la simpatia, o l'antipatia; l'amistat o la influència.

El literat judica al crític amb *arreglo* al concepte que aquell mereix. M'alabes? Doncs els un home de talent. Em censures. Es que ets un ase.

En general, passen les coses així. Si qualche excepció es nota, serveix aquesta per a confirmar la regla.

L'incident que ha donat lloc a la controvèrsia, ha motivat el que's desenterressin una sèrie d'anècdotes relacionades amb el plet, que certament no és cap novetat. Les disputes entre literats i crítics, la delimitació del terreny corresponent a cada hù, són tan velles com l'art d'escriure.

Gràcies que, segons els interessats, són els primers en reconèixer hagi canviat el temps les formes d'expressió de que, per a solventar les seves diferències, es valien antigament escriptors i crítics.

Temps hi hagué en que, uns i altres, es tiraven materialment els plats pel cap. Que's bescantaven com marmaneres. Que agotat el repertori de paraules groixudes, s'apel·lava als defectes físics. Que com la cosa més natural del món, es treien els drapets íntims al sol. Tot això si no acabava la polèmica amb una pallissa directa o administrada per encàrrec.

He parlat d'anècdotes relatives a la discrepància entre autors i crítics. Vui contar-ne una de curiosa i significativa entre totes.

BLS AFAMATS

—Entri, entri, que vui mirar de convènc'e'l.
—Dons, miri que'm sembla que té tela per a rato.

Farà cosa de vinticin anys aconseguí un senyor parisenc, aficionat a la literatura i al teatre, el que li sigués estrenada una tragèdia en cinc actes i en vers. Arribar a vendre l'obra representada, costà al bon home Déu i ajuda. Humiliacions, lliberalitats de tota mena...

La tragèdia fracassà, al punt de no passar de la nit següent a la de l'estrena. Entre els crítics que s'ocuparen de l'obra de l'aficionat, s'hi comptà En Juli Lemaitre, que en la *Revue des Deux Mondes* digué clarament el concepte que la tragèdia li mereixia.

L'apreciació d'En Lemaitre, severa, emperò justa, desplaugé a l'autor, que amparat en no sé quin article de la llei subsistent per aquella època, obligà a l'editor de la cèlebre revista a publicar els cinc actes de la tragèdia.

La *Revue des Deux Mondes* hagué de confeccionar un número especial.

Calculin lo que passaria aquí, si la meitat només dels escriptors dolents, aficionats o professionals, es ficaven a la barretina l'exigir als diaris satisfaccions d'aquesta mena.

Amb lo car que està el paper!

Per més, que no hi ha perill de que tal cosa succeeixi.

I no perquè els qui escriuen ho facin millor o més malament que l'autor de la tragèdia esmentada.

Més aviat perquè la crítica, que com arreu del món és un joc de comparses i comares, ni per excepció diu la veritat.

X. X. X.

Àquest número ha passat per la censura

—La passió?... Això deu anar per nosaltres, Quimal...

La bona mossa

I

Tothom em diu que sóc la mossa
més ben plantada de l'entorn;
sols perquè veuen que faig tossa
tots m'afalaguen nit i jorn.
Veient-me arreu sempre feïnera,
l'envegen sempre el meu dali;
i el seu festeig, és la dreuera
que cerquen ells, pel seu profit

TORNADA

Quan fingint amor s'apropen
freturosos del meu bes,
jo els dic:—Vui auto, vui auto,
auto... i lo que vé després.

II

La meua dança és la sardana
i és el treball el meu tresor;
si seda i or no m'engalana,
prou tinc riquesa dins del cor!
Em faig el dot de mica en mica
plena de goig bo-i treballant;
i aquest afany de fer-me rica,
pels aimadors, és un iman.

TORNADA

Com més floretes em tiren,
la fermesa en mi creix més,
i els dic:—Vui auto, vui auto,
auto... i lo que vé després.

III

Perquè vesteixo tan senzilla
volen que jo no tingui orgull;
però el qui vagi buit d'ermilla,
si pensa amb mi, que giri full.
Com ja conec l'astúcia seva
no hi valen pas els atrevits;
cerquen entrada a casa meua
i el seu amor és llarg de dits.

TORNADA

El qui de mi s'enamori,
sense l'auto, és per demés;
l'aixerit que em doni l'auto...
ja farà la pau després!

MARTÍ REVOLTÓS

Molts vells verts encara tindran més ganes de corre-la.

Les sogres, al barallar-se amb els gendres adoptaran actituds insospitades.

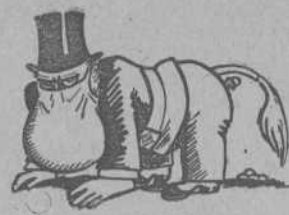
Alguns ciutadans en comptes d'anar a ca'l callista, s'adoptaran els pens a cal ferrer.

Els compta-correntistes del Banc de Barcelona s'aficionaran a menjar palla.

Certes senyores trotaran encara més del que tro-taven.

I, finalment, més de quatre regidors hauran d'anar amb morralet.

MANDANGA BARCELONINA

Pressupostos nous del "Sindicat Unic" de la Plaça de Sant Jaume

El millor dia, veurem an els *Mayneses* o als *Emilianos* defensar en ple Consistori les següents partides del següent Pressupost:

•Para *momios* a los inquilinos de las casas de las calles Gerona 18 de Barcelona y O'Donnell 4 de Madrid, por el mero—y tan mero!—hecho de ser vecinos de Cambó y Lerroux, 40 millones.

Por la creación de 3,800 cátedras de «Martingalería municipal» o de 100,000 *paftas* anuales cada una, con el exclusivo objeto de favorecer a otros tantos hijos o yernos de otros tantos presidentes de otros tantos casinos y casinetes políticos, 380 millones.

Por dietas a los concejales, 40,000 millones.

Subvención a los seis ediles que de principio a fin de año hagan más tarugos, 60,000 millones.

Por ascender a obispos municipales a los sacristanes que voten la candidatura «lliguera», 150 millones.

Por ascender a mariscales del Ejército municipal de la *Porra* a los radicales más *guapos* del quinto y del séptimo, 125 millones.

Por un «escalfa-panxes» para Vinaixa, 1 millón.

Para un uniforme de «super-gala» para Merino y otro de «super-tango» para Emilio Puig Doménech, Presidente de la Asociación de Corridos municipales, dos millones y medio.

Indemnización al alguacil Bernadas ex víctima de Vila y Marieges de la Pontificia Orden de Nuestra Señora de la Merced, medio millón.

Para la creación de 150,000 plazas de *matones* o *barandas* municipales con objeto de proteger a los ediles de las iras populares, 250 millones.

Por gratificaciones extraordinarias a los tres empleados que duerman más y trabajen menos, 300 millones.

Viva la encefalitis letárgica municipal!

Para arreglar las «goteras» de los «darrereras» del Ayuntamiento, 85 millones.

Para la creación de cátedras de música Gregoriana y Esteveriana, 7 millones.

Para la construcción y sostenimiento de un *Edèn Concert* municipal dirigido por Mir y Miró. Adio *Lyon d'Or!*, 75 millones.

Para la «estrella» que consiga «estrellar» la austeridad del seráfico y beatífico Bolos, 1 millón.

Para *imprevistos* muy previstos para los concedores de la *barra* municipal, 3,785 millones.

Total: una burrada de millones que dicen los niños-bien de Madrid!

Quan els del Ministeri d'Hisenda se'n enterin i vegin que en el nostre Municipi la disbauxa és encara més gran, a ben segur que cantaran a chor, amb música d'En Calleja:

*Para millones
los muy guasones
del municipio barcelonés
Vaya frescura!
Oh, que asaura!
y que jindama, rldiez, rldiez!*

I prou d'aquest color!

Tot siga en llaor i glòria dels nostres deliciosos i «aprofitats» regidors!

TENU

Entre marit i muller, abans d'empendre un llarg viatge:
—Sí, noi, sí; per a anar on anem, me precisen, al menys, sis trajos de moda.

—Massa gasto, nena. Es impossible.

—Quan se té una dona guapa, és necessari vestir-la.

—Quan se té un marit prudent, es necessari no des-pullarlo.

Per a acabar d'acreditar les bones mides del Govern

—Què han fet? —Uns pressupostos.

GLOSSARI

VI DE QUINA I DE CACAU

A propòsit de la mandanga dels farmacèutics.
Un setmanari còmic francès ens recorda una petita i graciola anècdota ja fa alguns anys propagada i que ha sigut, al rodar dels dies, dels llocs i de les costums, objecte de lleugeres modificacions.

Avui mademoiselle Aline H., ens la reconta en una forma que no deixa de tenir gràcia:

—La esceneta, rigurosament històrica, passà a la botiga de un acreditat farmacèutic—apotecaria, dit en termes noucentistes;—farmacèutic que no nomenaré per a no fer-li de franc la propaganda.

Un senyor, tot empipat, entra furiós a la esmentada botiga i es dirigeix al amo que està, trico-trico, remenant una droga en el morter.

—Això és una estafada!... Vostè s'ha burlat de mi!... Això és un engany!

—Què li passa?
—Jo li vaig comprar ahir un frasc de vi de quina i de cacau, i resulta que aquí no hi ha ni quina, ni cacau.

—Dispensí, però...
—Aquí no hi ha dispensis que hi valguin. Vostè m'ha ensarronat miserablement. Perquè ho sàpiga, jo soc químic. He analitzat la seva famosa potinga, i estic segur de lo que dic.

—Home..., sosseguí's... Des de'l moment que me assegura que és químic, permeti'm que li dongui les degudes explicacions sobre un fet que tant l'exalta i que a primera

vista li sembla anormal. Sap perquè no hi poso quina an aquest vi?

—Què sé jo!
—Senzillament: per a evitar l'amargantor.
—Ah, sí?... I el cacau?... Perquè no li posa, el cacau?
—Perquè no hi poso el cacau?... Ara sí que'm farà riure!... El cacau s'hi posa per a treure l'amargantor de la quina...

—Tè raó, home!... Així és clar!...
—Naturalment!... Des de'l moment que no hi ha quina, no hi ha necessitat del cacau!...—XARAU

—Faig de xòfer, ara; no ho sabies?
—Ah, caram!... I vols dir que hi vas segur, aquí dalt?...

TELÓ ENLAIRE

LICEO

Plens a vessar, amb motiu de la novetat coreogràfica. Els dançarins del Teatre Nacional de Viena agradaren extraordinàriament. Veritat és que hi ha un pet de pantorrilles i de cares boniques capaç d'entusiasmarse al vell més vert i al jovincel més astragat.

Musicalment podria afirmar-se que no's tracta de cap cosa de l'altre món, però referent a presentació i a ball, és a dir, com a espectacle, els ballets vienesos han acreditat la seva fama. La *Scherhezade*, l'*Invitació al vals*, el *Danubi blau*, *Coppelia*, *Divertissements*, i tot lo demás va plaure suficientment al auditori per a sortir-ne contentíssim.

No és allò espantant dels «balls russos», però és quelcom digne de admirar-se i aplaudir-se. Vaja, que l'empresa ha trobat un *filón* per a la Cuaresma.

ROMEA

Cap novetat durant els darrers vuit dies.

Se diu que molt aviat, potser la setmana entrant, s'estrenarà un espectacle de circumstàncies, una obra quaresmal, *Maria de Magdala*; i ahir tingué lloc l'estrena de un sàinet *La parenta pobre*, dels germans Corominas.

NOVEDADES

Gran aconeixement es prepara.

Els famosos «Ballets suecs», que no fa gaire triuven a París i a Londres baix la direcció del celebrat artista Joan Borliu, han sigut contractats per la empresa del Gran Teatre de Novedades.

Porten un repertori extensíssim de dances exòtiques que cridaran l'atenció dels barcelonins. Es tracta de un veritable aconeixement comparable tan sols amb el «Balls russos», de grata memòria.

La inauguració dels «Ballets suecs» tindrà lloc el dia 4 del pròxim març.

PRINCIPAL-PALACE

Els darrers grans èxits de la companyia de varietés que amb tan sorollosa acceptació vé funcionant en aquesta casa,

els han constituït els números *Germaine Marchall*, la dona de plom i de pluma, una veritable meravella científica, els *Joanny's*, aquell senyor de les ombres i una colla de *chanteuses* que donen l'opi al més castiç.

CÓMICO

Excel·lent campanya està fent en aquest popular teatre del Paralelo la companyia Tormo-Robert. Els millors vodevils traduïts al castellà són representats amb acert i bona voluntat per aquesta *troupe* de artistes que pensen, més tard, emprendre una brillant *tournee* per tota Espanya.

Havem tingut el gust de aplaudir-los en la interpretació de un grapat de aixerrides obres, entre les quals han cridat l'atenció per l'execució llampant i la presentació esplèndida, els famosos vodevils *Todas en camisa*, *En busca de un lunar o la Banda del antífaz verde*, *Las señoritas de honor*, *Al rey le han cortado las alas*, *Cuadrado y Redondo*, i els aplaudits guinyols en un acte *Sacrilegio* i *El*, creacions dramàtiques d'En Tormo.

En totes les obres s'han posat en evidència l'especial condició d'aqueixa companyia formada per dones maques que's mouen amb soltura i artistes mascles que saben treure partit de la comèdia alegre, així com la bona direcció artística d'En Pepet Robert.

ESPAÑOL

Segueixen amb bona lluna, els reis de la gresca verdosa, que assoliren un merescut èxit amb la darrera estrena *Els pelats del 66*, i no *El 69 muntat*, com equivocadament diguerem en el número anterior.

Per a celebrar la victòria, els titolats «quatre ases del vodevil», Bergés, Santpere, Font i Arteaga, preparen per a aquesta mateixa setmana una altra estrena: *Les dues oques*, de gran èxit a París.

GOYA

Es un fet, sembla, l'actuació en aqueix teatre, durant una vintena de dies, tarde i nit, de la companyia Vila-Davi, els excel·lents artistes catalans.

Esperem que ens donguin a conèixer lo bo i millor del seu triat repertori.

CENTRE AUTONOMISTA

El dia 11 es donà una important vetllada teatral, amb motiu de l'estrena de un drama: *La cançó del vell Cabrés*, original d'En Ventura Gassol. Es obra, aqueixa, de alta volada poètica, una mena de poema escènic que recorda, per la forma i la bona intenció, *La figlia di Jorio*. Són de alabar, sobretot, el seny que ha presidit la concepció idealista del drama i el sobri lirisme dels versos, valents, mascles... Respecte de la construcció teatral, hi hauria a senyalar algunes imperfeccions. filles naturals de la inexperiència. El fet aflagador és (que, en conjunt, *La cançó del vell Cabrés* descobreix un nou dramaturg d'empenta; i això, en els temps que correm, ja és prou i molt. Que no se'ns desencarrili per virarany estrafalaris i perillosos és lo que desitgem al jove autor.

Amb gran cura tractà l'obra la companyia Vila-Davi. Tant ella com el seu «cònyuge» estigueren perfectes, dominant al públic des de les primeres escenes. Els aplaudiments, les ovacions a la parella laboriosa i entenimentada foren merescudíssims. En Mántua, En Lluelles i En Cervera, també molt a to.

ESCOLA CATALANA D'ART DRAMATIC

Les representacions que's venen donant al «Eldorado», a càrrec dels alumnes que, baix la experta direcció d'En Gual, van fonamentant de nou el nostre Teatre Nacional, són un èxit. Pot ben dir-se—mal que pesi a més de quatre serpetes verino-

ses, que s'empenyen en reventar-ho tot,—que la labor que vé realitzant «L'Escola d'Art Dramàtic» és altament patriòtica al mateix temps que profitosa per a els novells artistes que hi prenen part.

Tant en conjunt com en detall i en presentació, precisa fer constar que no és possible més justa, cosa que no cal extranyar tenint en compte una direcció artística com la del nostre amic Gual. Testimoni evident de lo dit és la sorollosa i justíssima manifestació de simpatia de que fou objecte el diumenge prop passat al finalitzar-se la representació de la seva hermosa obra *La fi d'En Tomás Reynald*.

Compartint el criteri d'En Gual, nosaltres també creiem que'l Teatre Català viurà ara més que mai.

ELS DEPORTS

FOOT BALL

Una altra victòria del F. C. Barcelona.

Comença el partit i el «Sevilla» ens ofrena un joc molt castiç treballant amb cobdícia, lo qual és respost amb un soberb joc per les línies barceloneses. Durant la primera part no's va saber qui guanyaria, puix acabaren la primera part a zero «goal».

Doncs heu-vos aquí que començaren la segona part ... catacrucl el F. C. «Sevilla» es desconcerta i els nostres

atacant de debò, donant molta feina al porter i defenses sevillans, i com a tals—*sevillanos!*—els nostres no poden fer passar.

Aleshores el F. C. Barcelona pensa: «Les coses fer-les bé jo no fer-les», i juguen amb gran entussiasme. En V. Martínez obté el primer «goal». Avancen els de Sevilla, però En Zamora, que juga molt, para tot quant arriba al seu domini. En un «lio» en front de la porta andaluça els nostres assoleixen el segon «goal».

Els forasters avancen meravellosament i els «blaugrana» són castigats amb un «penal» que'l tira En Kinke i fa «goal» d'un fort «xut».

En Plaza centra una bona pilota, la recull En Sagi que a la vegada passa an En V. Martínez, i aquest coloca el tercer. El «Sevilla» ja no juga tant. En Sancho fa el quart d'un cop de cap molt valent.

Dels sevillans, els millors foren En Kinke, Spencer, Frand i Santizo.

Dels nostres En Torralba, Sancho i Zamora.

Diumenge jugaran el darrer partit, que promet ésser força interessant.

BOXA

Vetllada del Iris Park.

Comença la lluita entre En Ferry i Puig. Guanya el

FILARMONIA CRITICA

—Diu que són tan inspirats aquests «ballets vienesos»?...
—Molt, papà!... Quina harmonia de caderes!... quin *crescendo* de pitralst!...
i quin pet de pantorrilles!

primer per «abandono» del contrari... que's veu que no li agrada rebre. Fa bé; a nosaltres tampoc.

Seguidament lluitaren Small i Gol. Aquest combat fou vist amb mals ulls per la «parròquia», puix tots dos tenien por de fer-se «pupa». El públic els obsequià amb un espetec de xiulets.

Chueca contra Ibáñez. En aquest combat hi hagué «piñas» de veres, i el picament de mans va fer que's donguessin cada «castaña», que ja els hi regalem. Resultà vencedor En Chueca per «guillada» d'En Ibáñez. Va fer bé el noi; qualsevol reb més!

Rocafort i Urtusum; lluita molt lluida; va sortir-ne guanyador l'Urtusum. Tots dos foren molt aplaudits.

Zaldívar contra En Goñi, pugilistes de fama. Un joc molt caio. En Zaldívar va demostrar-nos que és un colossal boxejador i molt noble: és científic, serè i donarà molts mals de caps als seus rivals. A En Goñi vareig sentir dir que li donaven el títol del «rei de l'esquivada». Resultà vençut per punts En Goñi, puix la paliça d'En Zaldívar el va deixar macat. Prop de les dues vàrem anar a fer «nona».

CURSES A PEU

Els companys deportius de *El Liberal* estan organitzant pel proper mes una esplèndida cursa de deu quilòmetres, que anomenen «Volta a Barcelona». Per les nombroses inscripcions i per l'entusiasme que regna, és de creure que'l èxit més sorollós acompanyarà a dita manifestació de cultura atlètica. Amén.

NGLDS

MEA CULPA—UN CUARTET AMB CÚA
BONA PENSADA

El fer mala lletra m'ha produït durant la meua llarga vida de criticaire, més d'un conflicte. Una vegada a cert artista adotzenat, el caixista inexpert me li aplicà l'epítet de *eminent*, quan jo havia escrit *aprenent*; lo qual me va valdre que el favoregut m'obsequiàs amb el quadre més gros i més dolent que se li arrojegava pel taller. Estava tan agraït l'home!

En canvi, a la *xerrameca* darrera m'ha fet dir la mala lletra del diable, que el maco d'En Juli Borrell *embruteix* el quadre d'assumpte, havent jo posat *embesteix*; perquè, en realitat, es tracta d'un artista que no deixa res per verd.

Mea culpa! amic. Ja pot castigar-me, si vol, a fer una plana de cartipàs pautat, que no em queixaré pas!

Què me'n diuen del quartet que actúa a les *Laietanes*? No el recorden? En Manelet Feliu de Lemus polít i llepadet com sempre, fent gala del seu mecanisme pulcre, encara que a voltes massa afrancesat; En Genís Capdevila amb la seva producció florida i enlluernadora, i una testa de Jesús; En Matilla amb una garlanda de marines que l'acrediten una altra volta d'excel·lent artista de platja; i miss Grace Ravlin, ardida solista nordamericana, la qual després d'haver fet un salt de Nova York a l'imperi d'En Mulei Hafid, exposa a la nostra consideració una colla de temes mogrebites, un xic esblanqueïts amb tot i ésser fets a ple sol, sens dubte per haver baixat de tò al travessar l'Estret.

Judicat musicalment, el quartet de les *Laietanes* resulta: En Feliu, un tenor parisenc de la millor escola; En Capdevila un bariton que toca bé els *fioritures* i la música religiosa; En Matilla un baix profund matitzador de primera, i miss Grace Ravlin una bona contralt capaç de donar notes brillants i fermes, com la del seu bodegó del gerro llampant.

—No estic per musiques!—sento que remuga el senyor Esteve—parli de les pintures, si voll!

Doncs, de què parlo, amic meu? Què més dóna que la melodia i la armonització sien fetes amb notes de pentàgrama que no pas amb notes color, si els temes estan ben desenrotllats? Per ventura aquest quartet pictòric no fa passar l'estona agradosament com si fos musical? Ademés, per a distreure als que són bon xic *comodons*, es porta una cúa en forma de tapis català, primer que acaba de sortir de la *Manufactura de Tapisseria d'alt i baix llis i catifes anusades a mà*, establerta a Sant Cugat del Vallès, tan bonic que l'han tingut de clavar a terra per que algún *amateur* no se l'emportés a casa.

La part artística de la cúa del quartet correspon an En Galí, i la tècnica an En Tomàs Aymat que són un parell d'arnes en la matèria.

Recomano la manufactura als aficionats a trepitjar tou.

**

En Dalmau ha tingut la pensada de fer a la seva *Galeria una Exposició de dibuixos i pintures d'homes de lletres no pintors*, (com si mai si hi hagués exposat cap de pintor a Cà'n Dalmau!) la qual resulta divertida, encara que no tant com voldríem, per culpa d'uns pocs intel·lectuals que s'ho han pres seriosament això d'exposar els seus ninots; allí s'hi troben per exemple, el *music* Miquel Llobet, l'*arqueòlec* Febrer i Oliver; l'*humanista* Ferràn i Mayoral; l'*advocat* Erancesc Ripoll; el *mestre compositor* En Jaume Pahissa, que exhibeix un *bestiari* que recorda el d'En Rafelet, aquell de la *Fornarina autèntica*, i el *Cap de la Guàrdia Urbana*, En Manuel Ribé, el qual hi té un grapat de dibuixos, i una marina que *mareja*, segons reconeix el propi autor.

Aquesta vegada em plau
la pensada d'En Dalmau.

C. ARBÓ

ESQUELLOTS

Després d'un petit aldarull, hagut en la Sala del Consistori Municipal, i a l'anar-se a discutir els pressupostos, un porter va donar a les galeries el reglamentari crit de: «Sessió pública!... Vayan entrando, señores!...»

I conten les cròniques que no va entrar-hi ningú.

Es comprèn. Per lo que havien d'escoltar!...

Són tan poc edificants aqueixes sessions de pressupostos!

Gran nombre de xòfers, amb els corresponents vehícols, anaren en manifestació a l'Ajuntament.

Uns vianants ho comentaven:

—Fixi's, ara, com tots porten marxa lenta...

—Deuen tenir por de la multa.

—No; ho fan per patriotisme; per a no enviar al cel cap regidor.

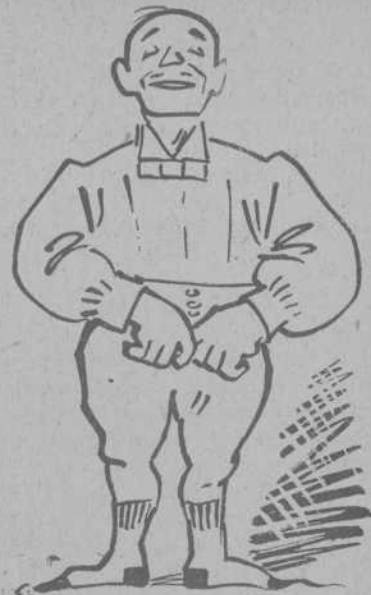
TOT BAIXA, O L'ALEGRIA DEL BGN BARCELONÍ

Fa mig any, amb prou feines podia dur camisa...

Però ara—oh, dolça baixa!—no sols s'ha comprat camises noves...

...sinó corbates de moda, i mitjons i calçotets fins

I un trajo de mig temps elegant i de durada...

I uns guants de fer patir i un calçat de patir més, encara.

I un sombrero i un bastó per semblar més un senyó.

FONDA

I davant tanta baratura se decideix a anar a la fonda...

TEATR

I al teatre...

FUNEBRE

I, finalment, al cementiri...

Quina barra tenen certs subjectes!
Ja han vist això de la carn de cavall?

Estant en plena activitat un governador tan sever i tan Severiano com el senyor Martínez, que no para de batallar contra els sofisticadors i els traficaires, anar-se a descobrir un magatzem de carn de cavall, i carn podrida, en plena descomposició!...

No troben, cavallers, que això és el comble de la despreocupació?

Es que els barcelonins no tenim dret a la vida sana?...
Arriba, arriba!... Adelante con los jaroles!...

En una festa íntima, donada al «Liceo» per la direcció dels «Balls vienesos», a la que fórem galantment convidats, les gentils austriagues es brindaren a dançar uns quants balls de societat amb els representants de la premsa barcelonina.

Els anaren cridant des de l'escenari, primer en corporació, després d'un a un, fins que, *avorrint l'aigua*, acabarem per tastar, tots, aquell deliciós *pa de Viena* que se'ns posava als llavis, pujant a les taules i agafant-se amb les gracioses vieneses com uns vulgars salta-taulells de «La Bohemia».

En Dalmases, com a bon germanòfil, va ballar amb una mig parenta de l'ex emperador, la dança de l'oca.

En Tomàs una polca del Strauss, que ja la ballava als envelats de Igualada.

En Draper, un jazz-band amb motetes d'En Perossi.

En Redondo va ballar el vals de la baldufeta.

En Mayet va ballar un *fox-terrier* a l'arrapa't Jep i a les fosques.

L'Artís... va ballar, com de costum, amb la més lletja.

En Pahissa, un one-steap wagnerià.

En Borrás de Palau, uns rigodons saltats, amb la Pauleta, que també havia acudit a la festa.

El senyor Pascual... va dir que s'acontentava amb una «americana».

Tots, en fi, vàrem fer gala de nostres dots coreogràfiques. I la simpàtica vetlla acabà remullada amb xampanyet.

Notes de Casa:

Del «Esbart Folk-lore de Catalunya» rebérem unes atenes targes de convit per al concert a càrrec dels senyors Jofre i Hernández (piano i violí) donat el passat diumenge.

S'estima l'atenció.

El *ex niño* Mir y Rosell no sap com fer-ho per a eclipsar la fama del seu oncle, el gran Mir i Miró, emperador del «Lyon d'Or».

L'altre dia en els diaris venia que l'*ex niño* havia anat a visitar a «don Severiano» presidint una *comisión*.

Què redimontri demanaria el *ex niño* al nostre *general gobernador*?

I durant uns dies, a Barcelona, a Vallcarca, a Papiol i a Castellfullit no s'ha parlat d'altra cosa que de la visita que feu a «don Severiano» el *ardillesco puntal del Centro de Acción Monárquica* del districte sisé.

No et preocupis, *Enriqueto*, que *todo se andarà*. Al baró de Viver, sense bellugar-se tant, també el feren regidor. Paciència, paciència! I... un xic de tila a l'hora!

El gran Barceló, pare i padrí a la vegada de nostra Fira Oficial de Mostres, està aquests dies molt preocupat pensant en el destí que podrà donar a l'antiga gàbia dels micos, que

es troba situada dintre del recinte on es celebrarà la pròxima fira d'abril.

Sembla mentida que un home tan trempat com el *gloriós don Federlco*, que tot ho soluciona amb un obrir i tancar d'ulls, es preocupi per tan poca cosa.

No hi ha més que tancar a tots els nostres regidors a la gàbia i... *pela* que constitueix el *número* de més èxit de la vinenta fira.

No hi haurà firaire que no aplaudeixi la iniciativa!

Millor anunci o reclam, no és possible!

I si pot ésser, que no els en treguin més!

Sembla un fet això de que els monopolitzadors de les Pompes Funeràries tornaran a augmentar els preus de les caixes de mort i dels... *servicios adyacentes*.

Ara lo natural seria que els ciutadans anessin a reclamar a l'Ajuntament, fent una seriosa protesta.

Però... qui s'hi atreueix, sapiguent que els regidors fan *alt* amb els Empresaris?... que si els uns són corbs mascles, els altres corbs femelles?

Lo millor és pagar i morir-se; o morir-se de fàstic... i que pagui un altre.

Sembla que abans de tres mesos començaran, a Barcelona, les obres del tan desitjat «Metropolità».

La primera línia correspondrà al trajecte Port-Sant Gervasi, passant per la Plaça de Catalunya i Passeig de Gràcia.

Al saber la nova, tots els senyors Esteves vinga fer-se casetes pels volts de Vallcarca.

Per a viure-hi?...

Cal... Per a llogar-les a preus ben irrisoris.

Lluís Calbetó: Els versos són defectuosos. Escrigui-ho en prosa i torni-ho a enviar.—Bellerà (Trem): M'ha semblat molt incorrecte de forma.—J. C. i P.: Rebut, i gràcies.—Joan Pascual: S'aprofitarà.—M. Duatis Itarte: Hi ha escassa emoció.—F. Moragas: Homel... Tot això no podria dir-li particularment an aqueixa senyoreta?—V. Rafart Marí: Entra en cartera.—F. Palacios: No estem per a versos coixos.—A. Cirera: Ja degué veure que fou feta l'esmena.—A. S. R. (Reus): Ho sento, però no'ns convenen.—Asiel: No està mal dit, però hi manca intenció i novetat.—B. Delgàs: Un dia o altre.—Santiago Sirera: El xistu és gracioset, però avui no'l deixarien passar. El dibuix... ni amb rodes!—Ramon d'Abir: No'ns plau, la veritat.—J. Diví T.: Té bastants defectes de forma i de fons. Un de tants: La paraula «cant» s'hi veu repetida tres voltes com consonant. I en catorze versos... no hi ha dret!...—Joan Barcelona: Lo enviat anteriorment, no va; dels dos treballs darrers, el més curt.—J. Ll.: No'ns té utilitat.—Jaume Munné: Potser vagi el de «La Telefonista», i dels dos epigrames, un.—M. B. S.: S'estima la salutació per la part que'ns toca; però, literàriament, no és publicable.—Pepet del C.: Acceptat.—Feliu D. Abelló: Un xic escursat, anirà un dia o altre.—E. Rodríguez: Anirà un dia o altre. Fou víctima d'un «traspaperament».

TOS la curen les Pastillas Helenianas. 1'25 pessetes caixa.

PANALLONS els cura Tópico Gil Kens. 1'25 pessetes frasco.

ASMA la curen les Gotas Helenianas 4 pessetes frasco

Colección DIAMANTE

Obras de los más notables escritores nacionales y extranjeros, publicadas en tomos de unas 200 páginas en 8.º menor con elegantes cubiertas tipográficas a varias tintas

TOMOS PUBLICADOS

<p>1. R. de Campoamor. Dolores, 1.ª serie.
2. — Dolores, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundotomo.
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie
13. E. Pérez Escribá. Fortuna.
14. A. Lasso de la Vega. Rayos de luz
15. F. Urrecha. Siguiendo al muerto
16. A. Pérez Nieva. Los humildes.
17. S. Rueda. El gusano de luz.
18. S. Delgado. Lluvia menuda.
19. C. Frontaura. Gente de Madrid.
20. Miguel Malgosa. Un viaje a los infiernos.
21. A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.
22. J. M. Matheu. ¡Bataplán!
23. T. Guerrero. Gritos del alma.
24. Tomás Lucoño. Romances y otros excesos.
25. L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.
26. R. Sepúlveda. Sol y Sombra.
27. J. López Silva. Migajas.
28. F. Pi y Margall. Trabajos sueltos
29. E. P. Bazán. Arco iris, cuentos.
30. E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.
31. M. Matososa (Orozuelo). ¡Aleluyas finas!</p> | <p>32. E. Pardo Bazán. Por la España pintoresca (viajes).
33. } A. Flores. Doce españoles de
34. } brocha gorda.
35. José Estremera. Fábulas.
36. E. Pardo Bazán. Novelas cortas.
37. E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.
38. E. Pardo Bazán. Hombres y mujeres de antaño.
39. J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.
40. E. Pardo Bazán. Vida contemporánea.
41. } Jacinto Laballa. Novelas int-
42. } mas.
43. Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascocongados.
44. F. Pi y Margall. Diálogos y artículos.
45. Charles de Bernard. La casa de los amantes.
46. Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.
47. R. Altamira. Novelitas y cuentos.
48. J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.
49. R. Soriano. Por esos mundos...
50. L. Taboada. Perfiles cómicos.
51. B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.
52. J. Ortega Munilla. Fífina.
53. F. Salazar. Algo de todo.
54. Mariano de Cavia. Cuentos en guerrilla.
55. Felipe Pérez y González. Peccata minuta.
56. Francisco Alcántara. Córdoba.
57. Joaquín Diezta. Cosas mías.
58. López Silva. De rompe y rasga.
59. Antonio Zozaya. Instantáneas.
60. J. Zahonero. Cuentecillos al aire
61. L. Taboada. Colección de tipos.</p> | <p>62. Beaumarohals. El Barbero de Sevilla.
63. Angel R. Chaves. Cuentos de varias épocas.
64. Alfonso Karr. Buscar tres pies al gato.
65. Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador.
66. Vital Aza. Pamplinas.
67. A. Peña y Goñi. Río revuelto.
68. E. Gómez Carrillo. Tristes idillos
69. Nicolás Estévez. Calandracas.
70. V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.
71. A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.
72. J. M. Bartrina. Versos y prosa.
73. F. Barado. En la brecha.
74. Luis Taboada. Notas alegres.
75. Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.
76. A. Zozaya. De carne y hueso.
77. X. de Montepín. Muerto de amor
78. Conde León Tolstol. Venid a mí...
79. A. Calderón. A punta de pluma.
80. Enrique Mújer. Elena.
81. Luis Taboada. Silga la broma.
82. L. G. de Giner. La Samaritana.
83. Ojano de Bergerac. Viaje a la luna.
84. E. Antonio Flores. ¡Huérfana!
85. Ivan Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.
86. A. Pestana (Gale). Cuentos.
87. Angel Guerra. Al sol.
88. T. Dostolewsky. Alma infantil.
89. E. de Amicls. Aire y Luz.
90. L. García de Giner. Valentina.
91. E. de Amicls. Manchas de color.
92. Voltaire. Zadig y Micromegas.
93. M. Ugarte. Mujeres de París.
94. Obras menores de Cervantes.
95. Obras menores de Cervantes.
96. J. Pérez Zúñiga. Chapuercías.</p> | <p>97. Voltaire. Cándido.
98. Gothe. Las amarguras del joven Werther.
99. J. Benavente. Teatro rápido.
100. Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo.
101. J. León Paganó. La balada de los sueños.
102. A. Guerra. Polvo del camino.
103. Camilo Castello Branco. Maria Moisés.
104. Graça Deledda. Cuentos de la Cerdeña.
105. Antología taurina.
106. Manuel Garretero. La espuma de Venus.
107. Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.
108. Eça de Queiroz. La nodriza.
109. A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.
110. M. Sarmiento. Así.
111. Felipe Trigo. A todo honor.
112. Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.
113. Fray Luis de León. La perfecta casada.
114. Jorge Manrique. Poesías.
115. El Abate Prévost. Manón Lescaut.
116. J. Givanel Mas. Prosa epistolar
117. J. Givanel Mas. Devocionario poético.
118. Miguel A. Ródenas. De las maldadas al Otero.
119. E. Marquina. Juglarías.
120. Gabriel Miró. Los amigos, los amantes y la muerte.
121. S. Rusñol. Hojas de la vida.
122. F. de Lamartine. Rafael.
123. A. Karr. El perro de Sir John
124. E. Zamacois. Rick.</p> |
|---|--|--|--|

Precio de cada tomo: Pesetas 0'60

Está a punt de sortir la
**Reseña ilustrada de la industria
y el comercio de Cataluña**

Volum de 1921

Director gerent: **A. Rovira i Virgili**
Oficines provisionals: Carrer de Vich, 16,—BARCELONA

Está per agotar-se el nostre **Almanac**
de **L'Esquella de la Torratxa**
per a aquest any 1921

Preu: Ptes. 1'50

Elegancias de París

Publicación mensual de modas para la mujer elegante y moderna

La revista más práctica de cuantas se publican. — Un patrón gratuito a escoger

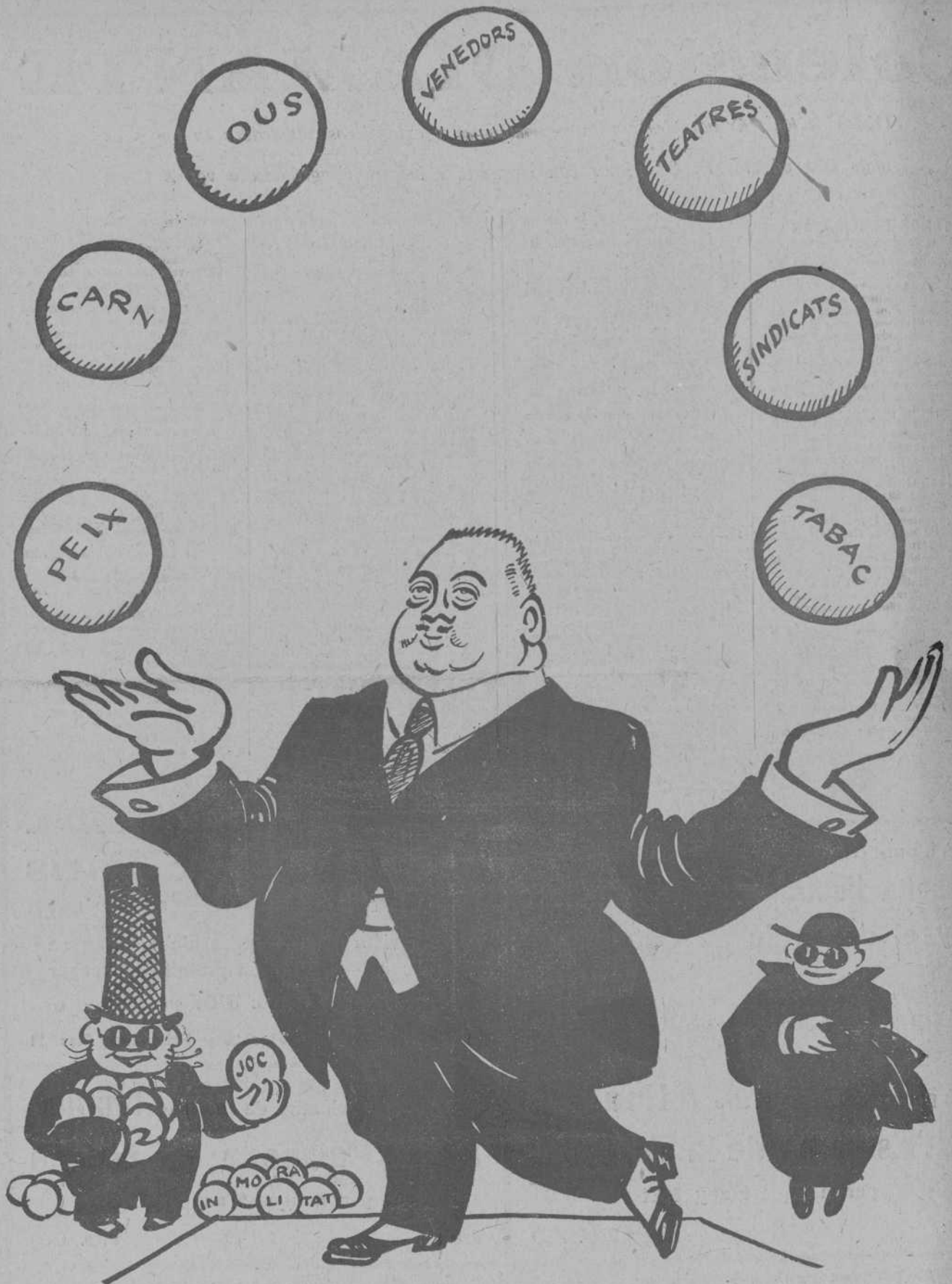
Número suelto: DOS pesetas

Suscripción: Un año, Ptas. 20 — Seis meses, Ptas. 11

La primera quinzena de març **Almanac**
de **La Campana de Gràcia**
per a aquest any 1921

Preu: Ptes. 0'80

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, rementent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés un ral per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

¡MÁS DIFÍCIL!

—Tira, tira; ja me n'hi pots anar posant!...